

že příčinou smrti Jaroslava K-e byl pád do žhavého popele, nikoli pouhý pád do žumpy. Bude proto povinností nalézacího soudu, by probral a zjistil látku v naznačených směrech. Ze zjištění, jež nalézací soud učiní v těchto směrech, bude lze teprve posouditi, v jakém poměru byl obžalovaný jako ředitel družstva ke správě domku v H., a zda lze ho činiti za daných okolností zodpovědným za nepořádky ve správě domu toho, v jiné obci ležícího. Obžalovaný mohl by býti činěn jen tehdy zodpovědným za neprovedení nutných oprav, kdyby byl pro tělesnou bezpečnost lidí nebezpečný stav znal, nebo byl správcem domu upozorněn na potřebu oprav těch a o jich provedení se nepostaral, ač-li to náleželo do oboru jeho působnosti v družstvu.

Čís. 3834.

Dání zastavené věci do podzástavy není o sobě zpronevěrou; není takové naložení se zastavenou věcí protiprávním (§ 454 obč. zák.), nepřekročuje-li meze vlastního práva majitele zástavy, nevydává-li toho, kdo dal věc do zástavy, v nebezpečí ztráty zastavené věci (nebyla-li věc dána do podzástavy pro větší pohledávku než jest pohledávka majitele zástavy nebo proti jeho jasně projevené vůli).

Podle § 3 písm. c) a d) zákona ze dne 30. června 1878, čís. 90 ř. zák. musí prodatel mítí losy prodané na splátky po ruce, nesmí je prodati ani zastaviti, nýbrž musí je na požádání kupiteli dáti k nahlédnutí.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1930, Zm I 91/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 20. června 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a o ní rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti obžalovaného nelze upříti oprávnění, pokud s hlediska zmatku podle čís. 9 a) vytýká napadenému rozsudku, že »zlý úmysl nezbytný k tomu, by byly splněny pojmové znaky deliktu, prokázán nebyl«, neboť rozsudek po té stránce nemá vůbec zjištění. Uznal-li soud obžalovaného vinným zločinem zpronevěry, bylo na něm, by zjistil i subjektivní skutkové znaky, v souzeném případě, an se obžalovaný hájil i tím, že způsob lombardování cenných papírů, jak jej provedl, je obvyklý, a navrhl o tom průvody — vědomí obžalovaného o hmotné protiprávnosti zadržetí a přivlastnění si cenných papírů. Toto zjištění nemůže býti nahrazeno zjištěním skutečností, které by snad nasvědčovaly tomu, že si obžalovaný byl toho vědom, na příklad zjištěním, že k zastavení losů neměl svolení Z-ovo, pokud se týče svých zákazníků, nýbrž je třeba výslovného a určitého zjištění. Podřadil-li nalézací soud

jednání stěžovatelovo pod pojem zpronevěry bez tohoto skutkového zjištění, spočívá odsuzující výrok na nesprávném použití zákona a bylo jej — aniž třeba obírat se ostatními vývody stížnosti — již s hlediska § 281 čis. 9 a) tr. ř. zrušiti a věc ve smyslu § 288 čis. 3 tr. ř. vrátiti soudu první stolice, by ji znovu projednal a o ní rozhodl. Při tom bude, pokud jde o činnost obžalovaného uvedenou v 3. bodě rozsudku (zastavení lombardovaných losů), míti zření k předpisu § 454 obč. zák. Podle něho nelze v dání zastavené věci do podzástavy o sobě spatřovati ještě skutkovou podstatu zpronevěry, poněvadž taková dispozice není protiprávní (§ 454 obč. zák.). Bezprávným bylo by takové naložení s věcí zastavenou, kdyby překročovalo meze vlastního práva majitele zástavy a vydávalo zástavce v nebezpečí ztráty zastavené věci (víd. sb. č. 3133), tak kdyby věc byla dána v podzástavu pro větší pohledávku, než jest pohledávka majitele zástavy, ovšem i tehdy, kdyby se dání zastavené věci do podzástavy dělo proti jasně projevené vůli toho, kdo věci zastavil (víd. sb. čis. 3835). O zpronevěru by šlo i, kdyby zástavní věřitel zastavenou věc zcizil, najmě kdyby ji prodal. Nálezacímu soudu bude při tom uvážiti i předpisy § 3 písm. c) a d) zákona ze dne 30. června 1878, čis. 90 ř. zák., podle nichž prodatel musí míti losy na splátky prodané po ruce, nesmí je prodati ani zastaviti, nýbrž musí je na požádání kupiteli dáti k nahlédnutí.

Čís. 3835.

Opojení (opilost) nebo jinaké porušení vědomí vylučuje přičetnost (§ 2 c) tr. zák.) jen, bylo-li úplné (takového stupně, že si pachatel nebyl vědom svého činu); vliv opilosti na vůli pachatelovu nepřichází tu v úvahu.

Porušení vědomí menšího stupně (z opojení, z afektu) může býti jen okolností polehčující (§ 46 d) tr. zák.).

Policejní stráž smí přiložiti svěřací řetízek, kdykoliv toho vyžaduje její osobní bezpečnost nebo bezpečné předvedení pachatele, podezřelého z útěku.

Proti úřednímu výkonu jest vyloučena nutná obrana, leč by se výkon úřední osoby sám jevil bezprávným útokem (byl by nedovolený, zakládal by zločin zlého užívání moci úřední, nenáležel by vůbec k působnosti úřední osoby).

(Rozh. ze dne 10. dubna 1930, Zm I 288/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 29. ledna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák.